

Nr. 11937/14.09.2026

Către,

MINISTERUL FINANTELOR

**Direcția generală de legislație fiscală și reglementări vamale și contabile
Direcția de legislație și reglementări contabile**

În atenția doamnei Alina COJAN – Director general

Ca urmare adresei dvs. nr. 798.711/28.08.2026 prin care ne solicitați exprimarea unui punct de vedere referitor la aplicarea opțională a Reglementărilor contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.844/2016, cu modificările și completările ulterioare, vă comunicăm următoarele:

De principiu, considerăm oportună extinderea posibilității de aplicare **opțională** a Reglementărilor contabile conforme cu Standardele Internaționale de Raportare Financiară (IFRS), cu delimitarea expresă a categoriilor de entități care pot exercita această opțiune și cu stabilirea unor condiții care să asigure calitatea, comparabilitatea și credibilitatea informațiilor financiare raportate.

În opinia noastră, posibilitatea de a opta pentru aplicarea IFRS ar trebui acordată următoarelor categorii de entități:

- a) entităților care fac parte dintr-un grup în cadrul căruia raportarea financiară se realizează în conformitate cu IFRS**, indiferent de dimensiunea entității și indiferent dacă societatea-mamă este stabilită în România sau într-un alt stat;
- b) entităților care se încadrează în categoria entităților mari, potrivit criteriilor prevăzute de reglementările contabile aplicabile**, indiferent dacă acestea fac sau nu parte dintr-un grup.

În cazul entităților care fac parte dintr-un grup care utilizează IFRS, posibilitatea aplicării aceluiași cadru de raportare financiară la nivel individual este justificată de necesitatea asigurării unor **politici contabile unitare în cadrul grupului**, precum și de facilitarea procesului de raportare și consolidare.

Totodată, utilizarea IFRS pentru întocmirea situațiilor financiare statutare poate conduce la reducerea sarcinilor administrative și a costurilor asociate menținerii unor raportări paralele și reconcilierii diferențelor dintre informațiile financiare întocmite potrivit reglementărilor contabile naționale și cele necesare raportării către grup.

În cazul **entităților mari**, considerăm că dimensiunea și complexitatea activității acestora, volumul și diversitatea tranzacțiilor, precum și necesitățile de informare ale utilizatorilor situațiilor financiare

justifică acordarea posibilității de a opta pentru un cadru de raportare financiară recunoscut la nivel internațional. Aplicarea IFRS poate contribui, de asemenea, la creșterea comparabilității și transparenței informațiilor financiare și poate facilita accesul la finanțare și relațiile cu investitorii și partenerii economici.

Un argument suplimentar în susținerea acestei abordări rezultă din evoluțiile legislative recente în materia impozitării minime globale (Pillar 2).

Astfel, prin Ordonanța Guvernului nr. 21/2025 a fost introdus alin. (10) la art. 18 din Legea nr. 431/2023 privind asigurarea unui nivel minim global de impozitare a grupurilor de întreprinderi multinaționale și a grupurilor naționale de mari dimensiuni. Potrivit acestei prevederi, entitățile constitutive care întocmesc situații financiare individuale conforme cu Directiva 2013/34/UE pot, în vederea stabilirii impozitelor acoperite ajustate, fie să calculeze și să prezinte impozitul amânat în notele explicative la situațiile financiare anuale, fie să **aplice Reglementările contabile conforme cu IFRS ca bază a contabilității**.

Ulterior, prin Ordinul ministrului finanțelor nr. 203/2026 au fost stabilite regulile concrete privind exercitarea acestei opțiuni și trecerea entităților constitutive la aplicarea reglementărilor contabile aprobate prin OMFP nr. 2.844/2016.

Considerăm că această evoluție legislativă este relevantă pentru demersul privind extinderea aplicării opționale a IFRS, întrucât **legislația națională recunoaște deja posibilitatea utilizării IFRS ca bază a contabilității statutare individuale de către o categorie de entități pentru care aplicarea acestui cadru prezintă o justificare economică și fiscală specifică**.

Mai mult, soluția adoptată de legiuitor în materia Pillar 2 confirmă două principii pe care le considerăm esențiale și pentru o eventuală extindere a sferei entităților care pot aplica IFRS: **caracterul opțional al trecerii la IFRS și continuitatea cadrului contabil ales**.

Potrivit Ordinului ministrului finanțelor nr. 203/2026, entitățile constitutive pot trece la aplicarea OMFP nr. 2.844/2016 dacă apreciază că au capacitatea de a aplica aceste reglementări. Pentru entitățile care au optat pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic, regulile sunt aplicabile de la începutul primului exercițiu financiar ales care începe ulterior datei de 1 ianuarie 2025.

În același timp, pe perioada în care entitatea se află sub incidența Legii nr. 431/2023, aceasta trebuie să asigure **continuitatea aplicării reglementărilor IFRS** pentru care a optat. Numai după ieșirea din sfera de aplicare a Legii nr. 431/2023 entitatea poate decide fie continuarea aplicării OMFP nr. 2.844/2016, fie revenirea la reglementările contabile aprobate prin OMFP nr. 1.802/2014, în condițiile prevăzute de Ordinul nr. 203/2026.

Această soluție legislativă reprezintă, în opinia noastră, un precedent relevant pentru configurarea unui mecanism mai general de aplicare opțională a IFRS.

Alegerea cadrului contabil prezintă, de asemenea, implicații care depășesc sfera strictă a raportării financiare.

În cazul grupurilor care intră sub incidența Legii nr. 431/2023, cadrul contabil utilizat de entitățile constitutive din România poate influența în mod direct mecanismul de determinare a profitului sau pierderii calificate și, implicit, calculul impozitului suplimentar aferent Pillar 2.

Legislația română nu impune, ca regulă generală, utilizarea aceluiași cadru contabil pentru situațiile financiare statutare individuale de către toate entitățile din România aparținând aceluiași grup. În materia Pillar 2 însă, **coexistența unor cadre contabile diferite la nivelul entităților constitutive din aceeași jurisdicție poate genera consecințe tehnice și fiscale semnificative.**

Din această perspectivă, posibilitatea alinierii cadrului contabil statutar al filialelor din România la cadrul IFRS utilizat de grup poate reduce necesitatea unor ajustări și reconcilieri suplimentare și poate facilita atât raportarea financiară, cât și procesele necesare calculării obligațiilor aferente impozitării minime globale.

Impactul trebuie analizat însă și din perspectiva prețurilor de transfer.

Rezultatul contabil constituie un punct de referință important în analiza profitabilității entităților din cadrul unui grup multinațional și, implicit, în aplicarea politicilor de prețuri de transfer. Diferențele dintre reglementările contabile naționale și IFRS privind recunoașterea, evaluarea, clasificarea și prezentarea anumitor tranzacții pot influența indicatorii financiari utilizați în analizele de prețuri de transfer, inclusiv marjele operaționale și alți indicatori de profitabilitate.

În special în cazul entităților remunerate potrivit unor modele de tip **cost plus, return on sales** sau prin alte mecanisme bazate pe indicatori financiari, cadrul contabil utilizat poate influența baza de cost, rezultatul operațional sau alți indicatori utilizați pentru testarea caracterului de piață al remunerației.

Aceasta nu înseamnă că simpla trecere de la reglementările contabile naționale la IFRS modifică, prin ea însăși, principiul valorii de piață sau politica de prețuri de transfer aplicabilă grupului. Ea poate însă modifica **datele contabile care constituie punctul de plecare pentru aplicarea și testarea respectivei politici**, ceea ce poate determina necesitatea unor ajustări de comparabilitate sau a unor reconcilieri suplimentare.

Prin urmare, existența unor cadre contabile diferite între societățile aceluiași grup poate conduce la costuri suplimentare de reconciliere nu numai în procesul de consolidare, ci și în **calculul Pillar 2 și în documentarea și testarea politicilor de prețuri de transfer.**

Din această perspectivă, posibilitatea utilizării IFRS la nivel statutar individual poate reprezenta pentru anumite grupuri **nu doar o simplificare a raportării financiare, ci și un instrument de creștere a coerenței informațiilor utilizate în procesele fiscale și de raportare la nivel de grup.**

Pentru ambele categorii de entități pentru care propunem extinderea posibilității de aplicare a IFRS, considerăm necesară respectarea următoarelor condiții:

1. Aplicarea IFRS să aibă caracter opțional.

Încadrarea într-una dintre categoriile menționate trebuie să confere entității **dreptul de a opta**, fără a determina obligația de aplicare a IFRS. Decizia trebuie să aparțină entității, în funcție de necesitățile sale de raportare financiară, de caracteristicile activității și de raportul dintre costurile și beneficiile aplicării IFRS.

Soluția este, de altfel, concordantă cu abordarea adoptată recent de legiuitor pentru entitățile constitutive care intră sub incidența Legii nr. 431/2023, pentru care trecerea la IFRS a fost instituită ca **opțiune, iar nu ca obligație**.

2. Situațiile financiare anuale întocmite conform IFRS să fie supuse auditului statutar obligatoriu.

Considerăm că exercitarea opțiunii pentru IFRS trebuie să fie însoțită, în toate cazurile, de obligația auditării statutare a situațiilor financiare anuale, indiferent de criteriile generale de mărime aplicabile entității.

Această condiție este justificată de complexitatea IFRS, de utilizarea într-o măsură semnificativă a raționamentului profesional, a estimărilor și evaluărilor, precum și de necesitatea asigurării credibilității informațiilor financiare prezentate. De altfel, cadrul actual instituit prin OMFP nr. 2.844/2016 prevede auditarea statutară a situațiilor financiare anuale individuale întocmite potrivit acestor reglementări.

3. Opțiunea pentru aplicarea IFRS să fie exercitată cu respectarea principiului continuității.

Considerăm necesară evitarea posibilității schimbării frecvente sau discreționare a cadrului de raportare financiară, prin trecerea succesivă de la reglementările contabile naționale la IFRS și invers. În acest sens, apreciem că reglementările ar trebui să prevadă **o perioadă minimă de aplicare a IFRS**, după exercitarea opțiunii, precum și cazurile obiectiv justificate în care revenirea la reglementările contabile naționale poate avea loc înainte de expirarea acestei perioade.

Și sub acest aspect, regimul introdus pentru entitățile constitutive care intră sub incidența Legii nr. 431/2023 oferă un reper util, întrucât Ordinul nr. 203/2026 impune continuitatea aplicării OMFP nr. 2.844/2016 pe întreaga perioadă în care entitatea se află sub incidența Legii nr. 431/2023.

În cazul entităților care au optat pentru IFRS ca urmare a apartenenței la un grup care raportează conform IFRS, situațiile obiective care ar putea justifica revenirea la reglementările contabile naționale pot fi reprezentate, spre exemplu, de **ieșirea entității din grup** sau de **încetarea utilizării IFRS pentru raportarea financiară la nivelul grupului**.

Asigurarea continuității cadrului de raportare financiară este necesară atât pentru comparabilitatea în timp a informațiilor prezentate, cât și pentru evitarea schimbării cadrului contabil în funcție de efectele favorabile pe care anumite tratamente contabile le-ar putea produce într-o anumită perioadă.

În concluzie, apreciem oportună introducerea posibilității aplicării opționale a Reglementărilor contabile conforme cu IFRS pentru:

- **entitățile care fac parte dintr-un grup în cadrul căruia raportarea financiară se realizează conform IFRS**, indiferent de dimensiunea acestora;
- **entitățile mari**, astfel cum sunt definite de reglementările contabile aplicabile, indiferent dacă acestea fac sau nu parte dintr-un grup,

cu condiția ca aplicarea IFRS să fie **opțională**, situațiile financiare anuale întocmite conform IFRS să fie supuse **auditului statutar obligatoriu**, iar opțiunea exercitată să presupună **continuitatea aplicării acestui cadru de raportare financiară**, în condițiile stabilite prin reglementările contabile.

Evoluțiile legislative recente în materia Pillar 2 demonstrează că un asemenea mecanism este deja utilizat de legislația națională pentru o categorie determinată de entități. Considerăm că principiile care fundamentează această soluție – existența unei justificări economice reale pentru utilizarea IFRS, caracterul opțional al alegerii și continuitatea cadrului contabil – pot constitui un reper pentru extinderea prudentă a posibilității de aplicare a IFRS și către alte categorii de entități.

O asemenea abordare permite accesul la IFRS al entităților pentru care utilizarea acestui cadru de raportare financiară prezintă o justificare economică reală, asigurând, în același timp, stabilitatea cadrului contabil aplicat și un nivel corespunzător de calitate, transparență și credibilitate a informațiilor financiare. În cazul grupurilor multinaționale, beneficiile pot depăși sfera raportării financiare propriu-zise, prin creșterea coerenței informațiilor utilizate pentru consolidare, pentru aplicarea regulilor Pillar 2 și pentru documentarea și testarea politicilor de prețuri de transfer.

Vă mulțumim pentru buna cooperare și rămânem disponibili pentru orice informații și clarificări suplimentare.

Cu stimă,

Dan Manolescu
Președinte CCF